

גיליון מס' 215

פרשת כי תשא

מאמר השבוע
הנהגות מרן
שאלות ותשובות
מעבר לסגולה
לאשת החיל
פנינים מהפרשה
סיפור לשבת

שבת פרה

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	17:31	17:28	17:29	17:30
יציאה:	18:23	18:20	18:21	18:22
רבנו:	19:05	19:02	19:03	19:04

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 17:11

מאמר השבוע
מאת ראש המוסדות
הגר"ש יואל כהן שליט"א

הקושי הוא טוב?

וּבָרוּךְ ה', יְשׁוּעָתוֹ הַגְּדוֹלָה הִגִּיעָה, כְּמוֹ שֶׁסִּפַּרְתִּי בְּפֶרֶק "כֹּחַ הָאֱמוּנָה". אֲבָל הַתּוֹבָנָה שֶׁקִּבַּלְתִּי מִסִּפּוּר זֶה הִיא, שֶׁאִם לֹא הָיִיתִי רָגִיל לְקַשֵּׁי הַכַּלְכָּלִי בִּצְעִירוּתִי שֶׁחִשֵּׁל אוֹתִי, כַּנִּרְאֶה שֶׁהָיִיתִי מְסִיעַ אֶת יַלְדֶּךָ, קוֹרֵא יָקָר, לַתַּלְמוּד תּוֹרָה, בִּמְקוֹם לִכְתֹּב סֵפֶר זֶה.

אַבְרָהָם אָבִינוּ זָכָה בַּזְּכוּת הַנְּפִלָאָה שֶׁאַף אָדָם קֹדֶם לָכֵן לֹא זָכָה. וְהִיא, שֶׁהוּא יִהְיֶה אֲבִי הָאֱמוּנָה הַנִּבְחֶרֶת, וְהָיָה אָהוּב מְאֹד אֵצֶל הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁנֶּאֱמַר בַּתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה (בראשית י"ח, י"ז) "הַמְכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם".

וְכָל זֶה לָמָּה? בִּגְלַל שֶׁעָבַר בְּהַצְלָחָה עֲשָׂרָה נִסְיוֹנוֹת שֶׁנִּסָּה אוֹתוֹ הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא, מֵהֶם נִסְיוֹנוֹת שֶׁל עֹנִי, נִסְיוֹנוֹת שֶׁל גָּלוּת (לֶךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ), נִסָּיוֹן שֶׁל אֵימִים בְּרֶצַח (נִמְרוֹד), נִסָּיוֹן שֶׁל עֲקָרוּת. וּלְסִיּוּם - נִסָּיוֹן בִּשְׁחִיטַת בְּנוֹ אֲהוּבוֹ!

תָּאַרוּ לְעַצְמְכֶם אֵיזֶה מַשְׁבֵּר חָמוּר זֶה, לִתְפֹּס אֶת הַמַּאֲכֶלֶת לִשְׁחֹט אֶת בְּנוֹ שֶׁהֻבְטַח לוֹ מֵאֵת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ (בראשית כ"א, י"ב) "כִּי בְיִצְחָק יִקָּרֵא לְךָ זָרַע", וְאַבְרָהָם עָבַר אֶת כֻּלָּם בְּהַצְלָחָה, שֶׁלֹּא הִרְהֵר אַחַר מִדּוֹתָיו שֶׁל הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא, וְקִבֵּל אֶת גְּזֵרוֹתָיו בְּאַהֲבָה גְּמוּרָה.

נִשְׁאֶלֶת הַשְּׁאֵלָה: מָה הָיָה קוֹרֶה אִם הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ לֹא הָיָה מְנַסֶּה אֶת אַבְרָהָם בַּעֲשָׂרָה נִסְיוֹנוֹת? הַאִם עֲדַיִן הָיָה זוֹכֶה לְמַעֲלוֹת הַנְּפִלָאוֹת שֶׁזָּכָה בָּהֶם?

וְהַתְּשׁוּבָה הִיא: לֹא!

בְּלִי קְשָׁיִים וְנִסְיוֹנוֹת אִי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ לְדְרָגוֹת גְּבוֹהוֹת.

אָז בּוֹאוּ וְנִלְמַד מֵאֲבִינוּ אַבְרָהָם, גַּם אִם קְצָת קָשֶׁה לָנוּ נְקַבֵּל אֶת הַנְהָגָתוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּאַהֲבָה, דַּוְקָא הַקְּשָׁיִים הַלָּלוּ הֵם אֵלּוּ שֶׁיַּעֲלוּ אוֹתָנוּ עַל דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ.

מִי רוֹצֶה מַשְׁבֵּר?

דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָבַר מַשְׁבֵּר, שֶׁאֵין סָפֵק שֶׁהָיָה מַעֲדִיף שֶׁלֹּא לַעֲבֹר. אֲבָשָׁלוֹם בְּנוֹ נָתַן עֵינוֹ בַּמְּלוּכָה, וְתִכְנֵן יַחַד עִם אֲחִיתֹפֶל, שֶׁהָיָה קוֹלֵעַ אֶל הַשַּׁעֲרָה וְלֹא מַחֲטִיא בַּעֲצוּתָיו, לְהָרֹג אֶת דָּוִד אָבִיו וְלִקַּחַת אֶת הַמְּלוּכָה, בְּדַרְכּוֹ לִירוּשָׁלַיִם עָשָׂה מַעֲשִׂים נוֹרְאִיִּים בְּנִשּׁוּתָיו שֶׁל אָבִיו, וְכַאֲשֶׁר הִגִּיעָה הַיְדִיעָה הַקָּשָׁה לְדָוִד הֶחְלִיט בַּעֲצַת יוֹעָצָיו לִבְרוֹחַ מִירוּשָׁלַיִם, כְּדֵי לְאַרְגֵּן אֶת הַכֹּחוֹת הַנֶּאֱמָנִים אֵלָיו.

בְּעוֹדוֹ יוֹרֵד מִירוּשָׁלַיִם אָבֵל וְחָפוּי וְעַל רֹאשׁוֹ עָפָר, מִגִּיחַ לְעֶבְרוֹ קָרוֹב מִשְׁפַּחְתּוֹ שֶׁל שָׁאוּל, שִׁמְעִי בֶּן גֵּרָא, שֶׁמְּקַלֵּל אוֹתוֹ קְלָלוֹת קָשׁוֹת אֶל מוּל עַבְדֵי דָּוִד. אֲבִישַׁי בֶּן צְרוּיָה שֶׁהָיָה גִּבּוֹר חַיִל, מֵיָּד הִצִּיעַ לְדָוִד לְהָסִיר אֶת רֹאשׁוֹ שֶׁל שִׁמְעִי מֵעָלָיו, עַל עָצָם הֱיוֹתוֹ מוֹרֵד בַּמַּלְכוּת שֶׁדִּינוֹ מָוֶת.

דָּוִד מַפְסִיקוֹ מִיָּד וְאוֹמֵר "מַה לִּי וְלָכֶם בְּנֵי צְרוּיָה, הַשֶּׁם אָמַר לוֹ קַלֵּל, מִי יֹאמַר לוֹ מַה תַּעֲשֶׂה". מְלַמְּדִים אוֹתָנוּ חז"ל, שֶׁבְּאוֹתוֹ רֶגַע שֶׁקִּבֵּל דָּוִד עָלָיו אֶת גְּזֵרַת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ. זָכָה לִהְיוֹת רֶגֶל רְבִיעִית בְּמֶרְכָּבָת הַשְּׁכִינָה, מַה שֶּׁלֹּא זָכוּ אֲפִלּוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן.

אִם הָיִינוּ שׁוֹאֲלִים כָּל אָדָם הַאִם אַתָּה מְעֻנְיָן בְּמַשְׁבֵּר שֶׁכָּזֶה אֵין סָפֵק שֶׁתְּשׁוּבָתוֹ הָיְתָה שְׁלִילִית, אֲבָל אִם הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהַמַּשְׁבֵּר הַזֶּה יְזַכֶּה אוֹתוֹ לַעֲלִיָּה רוּחָנִית נִפְלָאָה, תְּשׁוּבָתוֹ הָיְתָה בְּוַדַּאי שׁוֹנָה.

מָתַי לְהַגִּיד תּוֹדָה?!

לְנְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל הָיָה תַּחְבִּיב מוּזָר, הָיָה אוֹהֵב לַעֲשׂוֹת מַעֲצָמוֹת הַיְּהוּדִים שֶׁהָרַג - כְּלֵי אֲכִילָה. וְהִנֵּה כְּשֶׁהֻחֲזָה יְחֶזְקֵאל הַנָּבִיא אֶת הָעֲצָמוֹת הַיְּבֵשׁוֹת, הִתְחִילוּ לְהִתְעוֹפֵף כְּלֵי הָאֲכִילָה מִמִּטְבָּחוֹ שֶׁל נְבוּכַדְנֶצַּר לְכִוּוּן בְּקִעַת דּוּרָא, כְּדֵי לְהִתְאַחֵד עִם בַּעֲלֵיהֶם.

הַמֶּלֶךְ הִתְפַּלֵּא מְאֹד לְמַרְאֶה מוּזָר זֶה, וְשָׁאַל לְפֶשֶׁר הַדָּבָר. עָנוּ לוֹ עֲבָדָיו: "יְחֶזְקֵאל, הַנָּבִיא שֶׁל הַיְּהוּדִים, מְחַיֶּה מֵתִים כָּעֵת בְּבִקְעַת דּוּרָא".

הַמֶּלֶךְ הִתְפַּלֵּא מְאֹד מִכֹּחוֹ שֶׁל אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל, וְהִתְחִיל לְשׁוֹרֵר לְפָאֵר וּלְשַׁבֵּחַ אֶת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁבָּא מַלְאָךְ מִשָּׁמַיִם וְסָטָרוֹ עַל פָּנָיו, וְהִפְסִיק אֶת שִׁירָתוֹ. אוֹמְרִים חֲז"ל (סנהדרין צ"ב) שֶׁאִם לֹא הָיָה מַפְסִיקוֹ הַמַּלְאָךְ, הָיוּ זְמִירוֹתָיו עוֹלִים עַל זְמִירוֹת דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע"ה.

שׁוֹאֲלִים הַמְּפָרְשִׁים: הֵיכָן הַבְּחִירָה הַחָפְשִׁית? אִם רוֹצֶה נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל לָשִׁיר לִכְבוֹד ה' מַדּוּעַ לְסַטֵּר עַל פָּנָיו?

בִּתְשׁוּבָה לִשְׁאֵלָה זוֹ יֶשְׁנוֹ מוּסָר הַשֵּׂכֶל גָּדוֹל מְאֹד –

דָּוִד הַמֶּלֶךְ שָׁר וְשִׁבַּח וְקִלֵּס לַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ מִתּוֹךְ צָרוֹת עֲצוּמוֹת, גַּם כְּשֶׁבָּרַח מִבְּנוֹ אֲבָל וַחֲפוּי רֹאשׁ אָמַר "מִזְמוֹר לְדָוִד", עָדַיִן שָׁר וְקִלֵּס לִכְבוֹד הַבּוֹרֵא. וְאִלּוּ נְבוּכַדְנֶצַּר שָׁר עַד שֶׁקִּבֵּל סְטִירָה, בָּרֶגַע שֶׁקִּבֵּל כָּאַב לוֹ מִיָּד הִפְסִיק אֶת שִׁירָתוֹ. שֶׁכֵּן כָּזֶה הוּא לֹא אֲמִתִּי, אִם אַתָּה מְשַׁבֵּחַ רַק כְּשֶׁטּוֹב לְךָ זֶה לֹא בֶּאֱמֶת שֶׁבַח, אֲבָל אִם הַשֶּׁבַח נוֹתָר בְּעֵינוֹ גַּם כְּשֶׁקִּבֵּל קָשֶׁה, אָז הוּא שֶׁבַח שֶׁיּוֹצֵא מִלֵּב אֲמִתִּי.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\רפואה \הצלחה בטל:03-8000770
פרטי ח-ן לתרומות: בנק מרכנתיל 17 , סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

בית אומר
בראשות הגאון רבי יצחק כהן שליט"א

שאלות ותשובות
מאת מורנו הרה"ג יצחק כהן שליט"א

שאלה: האם מותר לאפות בתנור אחד בזמן אחד מגש עם דגים ומגש עם עופות?
תשובה: אם סוגרים את שני המגשים בצורה טובה, מותר, אבל אם הם פתוחים, או אחד מהם פתוח אסור(עיין מרן יור"ד ס' צב סעיף ח')

שאלה: מה מברכים על לבבות דקל?
תשובה: לבבות דקל ברכתם בורא פרי האדמה (ואין ברכתם העץ ואפילו שנוטעים אותם בשביל הלבבות היות וזה גזע של העץ ולא פרי שיוצא מהעץ הלכה ברורה ס' רד סימן ז') ובדיעבד אם ברך בורא פרי העץ יצא.

שאלה: האם מותר להשתמש בבגדים ונעלים של אדם שנפטר?
תשובה: מותר להשתמש בכל בגדי ותכשיטי הנפטר, אפילו בגדים שהיו עליו בשעת המיתה ממש, (כמבואר במרן יור"ד ס' שמט') ורק לגבי הנעלים שלבש בזמן חוליו(חזו"ע אבילות ח"א עמ' תפד) ויש מחמירים שלא ללובשם.

שאלה: שמענו סגולה להשים תחת ראשן של נשים רווקות מטפחות ששימשו את הס"ת ורצינו לדעת האם אין בזה בעיה הלכתית?
תשובה: אסור להשתמש במטפחות שהקדישו ושימשו לס"ת אבל מותר לקנות מטפחות ולהניחם על הס"ת ואח"כ לקחתם. (היות ומראש מקדישים אותם לזמן ואין בהם קדושה מרן בס' מב סעיף ג)

שאלה: שלום לרב, יצא לי להיות במצב בו אדם מרוב כעסו זרק את הארנק וגם כספים שהיה לו בכיס, ורציתי לדעת האם לפי ההלכה זה נחשב הפקר או שחייב להחזיר לו?
תשובה: במקרה שאדם זורק דברים בשעת כעסו, יש בזה מצוות השבת אבידה לכן יש לקחת את אותם דברים ולחכות שהאדם ירגע ואח"כ להחזיר לו אותם, (כמבואר במרן ורמ"א יור"ד ס' שמט סעיף ג' לגבי מי שזורק דברים מרוב צער על מתו עיי"ש) וה' יצילנו שלא נכשל האיסור החמור של הכעס אמן.

הנהגות מרן
רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

אל יאוש!

מוסר השכל לכמה תלמידי חכמים בדורנו, שכאשר רואים שאין התייחסות רבה אליהם, נופלים ברוחם ולפעמים יש כאלה מהם שעוזבים לגמרי את לימודם ויוצאים למסחר וכיוצא בזה, חלילה להם לעשות זאת! ומצוה גדולה על גדולי ישראל לקרבם ולהמריצם ללכת מחיל אל חיל, לגדול ולהתעלות מעלה מעלה במעלות התורה!" ("ענף עץ אבות").

בהקשר זה סיפר בנו, מרן הראשון לציון, הגאון רבי יצחק יוסף שליט"א, באחד משיעוריו, כי בתחילה חלק מרבני ישיבת "פורת יוסף", לא החמיאו לאביו בלשון המעטה, על חיבורו הראשון על מסכת "הוריות". בעינם, הייתה זו יוהרה שהוא מעיז לכתוב ספר בגיל צעיר כל כך. הוא סיפר כי אביו נחלש מאוד מזה ושכב כמה ימים במיטה בשברון לב עד שראש הישיבה, הגאון רבי עזרא עטיה זכור לטוב, שם לב להיעדרותו של תלמידו המתמיד לכן כיתת רגליו אל ביתו. משמע על העניין עודדו והמריצו להמשיך להפיץ מעיינותיו חוצה ללמוד וללמד בכתב ובעל פה. בזכותו המשיך מרן זצ"ל בלימודיו ביתר שאת וביתר עוז. מי יודע מה היה קורה אם לא היה מי שיעודד אותו באותם רגעי משבר, אם רק היה מתייאש חלילה, אוי... מה היינו מפסידים!!!

מעבר לסגולה
מאת הרב אליהו עמר שליט"א

משמעות המספר ארבעים

זיכוך החומר

יש לברר מדוע נזקק משה רבינו לשהות ארבעים יום בהר סיני בטרם קיבל את התורה? מבאר ה'זרע שמשון', על־מנת לקבל תורה היה על משה רבינו להזדכך מבחינה רוחנית, כמאמר רבי יוחנן (נדרים לח ע"א): בתחילה היה משה לומד תורה ומשכחה, עד שניתנה לו במתנה, שנאמר: "ויתן אל משה ככלתו לדבר אתו" (שמות לא, יח). ומובא ב'מדרש תלפיות' (ערך שכחה) שכל ענין השכחה הוא מחמת כוחות הקליפה שהאדם מחובר אליהם, ולכן עד שלא יזכך האדם את חומריותו תחול בו מידת השכחה.

ומה שלא נתן לו הקב"ה את התורה בתחילה במתנה שלא ישכח, מבואר בש"ך על התורה וכן באלשיך הקדוש, שמכיוון שמשה רבינו היה ילוד אשה לא היה ביכולתו להשיג את התורה הרוחנית עד שיזדככו החומר והגוף, וזה ארך לו ארבעים יום, כי כידוע הוולד נחשב ולד מבחינה הלכתית רק לאחר ארבעים יום ליצירה, כך שאשה שחלילה הפילה את עוברה הראשון איננה עושה פדיון הבן לבנה השני אם ההריון הראשון חצה את יום הארבעים, אך אם הפילה קודם ארבעים יום איננו נקרא עובר אלא מיא בעלמא. כמו כן המילה "ולד" בגימטרייה ארבעים, כי רק ביום הארבעים הוולד הופך להיות ולד מבחינה הלכתית. ולכן מירוק החומר והגוף אורך ארבעים יום על־מנת לזכך כל יסוד מארבעת היסודות שהם עפר, מים, אש ורוח, במשך עשרה ימים לכל יסוד, ובסיומם ניתנה התורה במתנה למשה רבינו.

הסיבה לשעה השישית

וכעת מחשב ה'זרע שמשון', שמשה רבינו עלה למרום בשעה הרביעית של היום (עיין שם את החשבון המדויק), שם נתעכב שעה כדי ללמוד את התורה במתנה וכבר הגיעה שעה חמישית. ולאחר הלימוד התעכב עוד שעה כדרכם של חסידים הראשונים שהיו שוהים שעה אחת לאחר תפילתם, וכבר הגיעה השעה השישית. במהלכם זכה משה רבינו ל'קרני הוד' שהאירו את פניו. והנה, משה רבינו ידע שיתעכב זמן זה במרום לסוף ארבעים בתחילת שעה שישית, וזוהי הסיבה שלא יכול היה משה רבינו לרדת לפני הזמן של ארבעים יום ושש שעות, ולכן הודיע מראש לבני ישראל שיתעכב זמן זה בשמים.

הכתרים של משה

על־פי זה מבארים את נוסח תפילת השבת בשחרית "ישמח משה במתנת חלקו כי עבד נאמן קראת לו, כליל תפארת בראשו נתת, בעמדו לפניך על הר סיני" - כי יש לבאר על איזו מתנה מדובר שמשה רבינו היה שמח "במתנת חלקו", ומבארת הגמרא (שבת פח ע"א) שטרם מתן תורה היה לכל אחד מישראל מעל ראשו שני כתרים כנגד 'נעשה ונשמע', אך לאחר חטא העגל ירדו מאה ועשרים אלף מלאכי חבלה נטלו מהם את הכתרים ונתנו אותם למשה רבינו.

ומחדש האריז"ל שבימות החול הכתרים היו אצל משה רבינו אך בשבת היה משיבם לבני ישראל. וזה אף רמוז בפסוק בתחילת פרשתנו "כי תשא את ראש בני ישראל", כאשר תשא את האות "ראש" דהיינו את האותיות שלפי סדר האותיות הן אחרי האותיות ר - א - ש שהם ש – ב - ת (אחרי ר' באה האות ש', אחרי האות א' באה האות ב', ואחרי האות ש' באה האות ת') והרמז בזה הוא שבשבת היתה חוזרת נשיאת הראש לבני ישראל על־ידי אותם הכתרים ששבו אליהם.

וזהו שאנו אומרים בתפילת המוסף שבשבת קודש, כי בשבת קודש משה רבינו שמח רק עם שני הכתרים הפרטיים שלו אך ביום חול היו לו את כל הכתרים של בני ישראל.

שימו לב!
ה'מספר החדש' לתיאום הרצאות
055-67-25-138
כמו כן נותרה כמות מוגבלת של הספר
'מעבר לסגולה'
ניתן לפנות להידברות 073-222-1250

בציע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

לאשת החיל

ללמוד זו חוזקה

כמה צריך להודות על ה"דברים הקטנים" שהפכו למובן מאליו, אם טיפה נתבונן – לא נפסיק לספור את החסדים שהקב"ה עושה עימנו. אם רק נתבונן. ישנן נשים שעדיין לא מתבוננות, שפשוט עוברות הלאה והלאה בחיים, מנסות לשנות את המציאות שמפריעה להן, מבלי להבין שהיא מנסה להראות משהו.

לא מזמן שאלה אותי מישהי "את באמת חושבת שמכל מה שקורה לי בחיים אני צריכה ללמוד?" – שאלה גדולה. האם מכל התמודדות שאנו עוברות בחיינו, מוטל עלינו ללמוד, להשתפר, לגדול?!

התשובה היא – בהחלט כן! הקב"ה לא מעביר אדם סתם דברים, לא משעמם לו.. הוא לא יקשה עלייך את המציאות לחינם. אלא אך ורק לטובתך בכדי לעורר בך נקודה מסוימת שעדיין רדומה.

השם יתברך הוא טוב, ודרך הטוב – להיטיב. הוא רוצה להפוך אותך לאדם טוב יותר, בעלת מידות טובות יותר. ולכן אם הילד מכעיס אותך ברמות שלא יתוארו, לוחץ לך בדיוק על הכפתורים הכי רגישים, וגורם לך לא להכיר את עצמך ברמת הכעס והטונים שמופנים כלפיו – תעצרי ותחשבי. מה השם רוצה ללמד אותי במציאות הזו? מדוע זה ככה? מאיפה נובע לי כל הקושי הזה דווקא איתו? על מה הוא לוחץ לי שכל כך רגיש ומדמם? איך אני צריכה להתמודד? איך הייתי רוצה שיגיבו לי אם הייתי במקומו? ובמה אני צריכה לטפל בעצמי לפני שאני מנסה "לטפל" בו?

לכל אחת ניתנה בינה יתרה מאת השם גם בשביל זה – להביט בעצמה פנימה, להכיר את החולשות והמעלות שבה, להבין כיצד להשתפר ובמה להשתנות בכדי להיות אדם טוב יותר.

לטמון את הראש בחול ולחכות שהמציאות תשתנה - לא יוביל אותך לשום מקום. גם אם הניסיון הספציפי יחלוף ועוד לא עבדנו על המידות – הניסיון ימשיך לבוא ולחזור בכל מיני דרכים שונות עד שנלמד את מה שרוצים משמיים שנלמד. פתאום החברה מהעבודה תלחץ על אותם כפתורים רגישים, פתאום הבעל יעשה סצנות מעין אלו... ועוד..

המסר הוא – ברגע שהקב"ה מאיר לך על ידי מציאות מסוימת – תסתכלי בה. תתבוננני מה מנסים ללמד אותך.. אל תעצמי את העיניים, אלא הפוך – תשמחי שהקב"ה איתך, רוצה להראות לך טוב יותר, להעלות אותך מדרגה. הוא רוצה שתהיי אדם טוב יותר, גם אם זה מאוד קשה. גם אם זה נראה בלתי אפשרי, עדיין זה לטובתך. אותה אישה שדיברתי איתה על למידה מכל מציאות קיימת, אמרה משפט שחיזק את הנאמר ומתוכו הגיע המאמר: "התגרשתי מהאבא – הגיע הילד.. הוא עושה לי את אותם דברים מרגיזים שהבעל היה עושה".. מדהים. לא יאומן כי יסופר. אותה אישה התגרשה מבעלה, מסיבות מסוימות, אבל עכשיו היא מרגישה שהילד שלה ממשיך את מה שבעלה עשה.. כנראה שיש פה עבודה, כנראה שצריך לטפל במשהו מהשורש. וכך לכולנו – בכל תחום, ברגע שנטפל בו מהשורש ונשפר את עצמנו – כנראה שהניסיון יחלוף. ויגיע עוד אחד.. אחר.. שיעלה אותנו למדרגה גבוהה יותר, למידות נעלות יותר. גם אם זה קשה – זה שווה.

ואת מי שהקב"ה אוהב - הוא מוכיח. הוא לא עוזב, הוא איתך יד ביד, עד שנבין בסיעתא דשמיא את החסד והטוב שהוא משפיע עלינו בכל רגע.

הרבה פעמים אנחנו לא יודעים מה בדיוק הקב"ה רוצה מאיתנו במציאות הזו, נדרשת התבוננות מעמיקה יותר, בדרך כלל לתוך מידת הגאווה שבנו, ושם פוגשים את הנקודה העמוקה שבתוכנו שגורמת לנו להגיב בצורה כזו.. להיפגע ואז להתפרץ.. זו עבודה טובה על האמונה בהשם ועל מידת הענווה, בצד תפילה לבורא עולם שיכוון אותנו במסלול הנכון ביותר עבורנו, וילמד אותנו דברים רק מתוך בריאות ושמחה. לא מתוך קושי חלילה. מי שלומדת מכל מציאות, אין צורך ללמד אותה בקושי.. היא מבינה מהר. שנזכה.

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 058-3266571

פנינים מהפרשה

חצאים המרכיבים את השלם

זה **יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה' (ל, יג)**

חז"ל התקשו מדוע התבקשו ישראל ליתן דוקא מחצית השקל ולא שקל שלם (עיין בירושלמי שקלים פ"ב ה"ג)?

הסבר מעניין לכך מביא רבנו האלשיך הקדוש בשם הגאון רבי שלמה אלקבץ זצ"ל (מחכמי ומקובלי העיר צפת, מחבר הפיוט הנודע "לכה דודי") שענין המחצית בא להורות לבני ישראל יחס אחדותם, לבל יעלה על לב איש מהם שהוא נפרד מחברו, אלא כאילו כל אחד חצי, ובהתחברו עם כל אחד ואחד מישראל נעשה אחד שלם.

נתינת "מחצית", באופן שהשלם נוצר על ידי שני אנשים מישראל, מלמדת את ישראל "יחס אחדותם". כל אחד מישראל אינו עומד לעצמו, כשהוא לעצמו הוא רק חצי, ובלעדי רעהו לא יהיה שלם. השלמות היא אך ורק על ידי ההתחברות לזולת.

לפי זה, מבאר נפלא הגאון רבי רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל בספרו "מנחת כהן" את הגמרא במגילה (י"ג ע"ב): "אמר ריש לקיש גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתיד המן לשקול שקלים על ישראל, לפיכך הקדים שקליהם לשקליו". ולכאורה מה הקשר בין שקלי ישראל לשקלי המן?

אלא שבזמן המן ישראל לא היו מאוחדים, ולכן אמר המן "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים" (אסתר ג, ח). אסתר המלכה ידעה זאת, ולכן ביקשה ממרדכי "לך כנוס את כל היהודים" (אסתר ד, טו), שבזכות שיהיו באחדות תתבטל הגזרה. כשבסופו של דבר, נעשה הנס וניצלו מגזרתו של המן, קבעו חז"ל כי ביום הפורים יתנו משלוח מנות ומתנות לאביונים שמטרתם להרבות אהבה ואחוה שלום ורעות. זו הסיבה שהקדים הקב"ה את שקלי מחצית השקל לשקליו של המן, שכן מחצית השקל מורה כאמור על אחדות, וזה יבטל את גזרת המן שבאה בגין חוסר אחדות.

ובזה מסביר הגאון מוהרח"ך את המשך הפסוקים: "העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט", שעל ידי מחצית השקל, שכל אחד מרגיש חצי וצריך לחברו, "העשיר לא ירבה" ויתגאה שאינו צריך לשום אדם, "והדל לא ימעיט" עצמו לומר שאינו חשוב ולא תצא ממנו שום תועלת לאחרים, כי אין לך אדם שאין לו שעה והכל צריכים זה לזה.

ומאחר שמחצית השקל מביאה לענוה וביטול המעמדות בעם ישראל, מסביר הרה"ג ר' פינחס מימון שליט"א שלכן נאמר בפסוק הקודם "ונתנו איש כופר נפשו וגו' ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם", שכן העניו אין ס"מ מקטרג עליו (כמ"ש מרן החיד"א ב'פתח עינים' עירובין דף י"ג ע"ב). ולכן המלים "כופר נפשו" מוטעמים ב'דרגא תביר', שעל ידי שבירת הדרגות והמעמדות, יסורו המקטרגים ויתכפרו הנפשות. עוד מבאר הרב שליט"א שמסיבה זו תרומת מחצית השקל כאן נועדה לצורך בניית האדנים שמטרתם היתה לשלב ולאחד את הקרשים.

בהקשר לכך, מספר אחד ממקורבי הראש"ל הגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל: עת הייתי נער בבית ספר, התפללתי בוקר אחד תפלת שחרית בבית הכנסת בירושלים עם רבי מרדכי. בסיום התפלה, ליווינו את הרב בדרכו אל ביתו, והרב נראה היה ממהר. לפתע, התקדם לעבר הרב אדם תמהוני ומוזר, והחל לצעוק עוד בטרם קרב: "הרב אליהו! הרב אליהו!". הרב עצר מהילוכו המהיר, האיר פנים אל האיש והתעניין למבוקשו.

"כבוד הרב, יש לי שאלה חשובה", פתח ואמר, "מה מברכים על תפוח?"... שאלה כה פשוטה לרב כל כך גדול, אבל הרב עשה עצמו כמהרהר בשאלה בכובד ראש, ואחר כך ענה לו באריכות: "שאלה גדולה שאלת! יש לבדוק, אם מדובר בתפוח רגיל, מברכים עליו 'בורא פי העץ'. אם התפוח במצב נוזלי, כלומר מיץ תפוחים, הברכה 'שהכל'. ויש אופנים נוספים שיש לדון בהם כמו תפוח מרוסק או תפוח מבושל הבא כקינוח...".

התרגשותו של האיש מההתייחסות המכובדת לשאלתו, ניכרה על פניו היטב, ושאר הנוכחים למדו עד כמה צריך לכבד כל אדם. **(אוצרותינו)**

סיפור לשבת

בְּזְכוּת הַזְּהִירוּת בִּקְדֻשַּׁת שְׁבִיעִית

יָדוּעַ הַמַּעֲשֶׂה בְּעוֹבֶדֶת הַזָּרָה שֶׁעָבְדָה בְּבֵית מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ רַבִּי עוֹבַדְיָה יוֹסֵף זַצ"ל. יוֹם אֶחָד הִיא הוֹדִיעָה לָרַבָּנִית שֶׁבְּכַוָּנָתָהּ לְסַיֵּם אֶת עֲבוֹדָתָהּ וְלָשׁוּב לְאַרְצָהּ מוֹלַדְתָּהּ. הִיא נִפְרְדָה לְשָׁלוֹם מֵהָרַבָּנִית וְיָצְאָה מִן הַבַּיִת, בַּדֶּרֶךְ לְנְמַל הַתְּעוּפָה. הָרַבָּנִית הוֹדְתָה לָהּ עַל עֲבוֹדָתָהּ, וּכְהַכָּרַת טוֹבָה נָתְנָה לָהּ תַּפּוּחַ מִתּוֹךְ סַלְסִלַּת הַתַּפּוּחִים שֶׁהָיְתָה מֻנַּחַת עַל הַשֻּׁלְחָן. "קְחִי צֵידָה לַדָּרֶךְ", אָמְרָה לָהּ.

וַיְהִי אַךְ יָצְאָ יָצָא וַיָּבוֹא הַצִּדִּיק. הוֹדִיעָה לוֹ הָרַבָּנִית שֶׁהָעוֹבֶדֶת הַזָּרָה סִיְּמָה אֶת עֲבוֹדָתָהּ בְּבֵיתָם וְהִיא עוֹמֶדֶת לָשׁוּב לְאַרְצָהּ מוֹלַדְתָּהּ.

שְׁאַל מָרָן: "נָתַתָּ לָהּ מַשֶּׁהוּ?".

"כֵּן", הֵשִׁיבָה הָרַבָּנִית. "נָתַתִּי לָהּ תַּפּוּחַ מִתּוֹךְ סַלְסִלַּת הַתַּפּוּחִים שֶׁמֻּנַּחַת עַל הַשֻּׁלְחָן".

נִזְעַק מָרָן: "אוֹי וַאֲבוֹי! הַתַּפּוּחַ קָדוֹשׁ בִּקְדֻשַּׁת שְׁבִיעִית, אָסוּר הָיָה לָךְ לָתֵת לָהּ אוֹתוֹ".

מִהֲרָה הָרַבָּנִית לְתַחֲנַת הָאוֹטוֹבּוּס. הָעוֹבֶדֶת הַזָּרָה עָמְדָה שָׁם, וְחִכְּתָה לָאוֹטוֹבּוּס. "בְּבַקָּשָׁה, תַּחֲזִירִי לִי...", אָמְרָה הָרַבָּנִית. הָרַבָּנִית לֹא הִסְפִּיקָה לְסַיֵּם אֶת הַמִּשְׁפָּט, וְהָעוֹזֶרֶת הֶחֱוִירָה וְגִמְגְּמָה: "בְּסֵדֶר בְּסֵדֶר. אֲבָל בְּבַקָּשָׁה, אַל תַּעֲשִׂי מְזֶה עִנְיָן"...

המשך בעמוד האחרון

המשך סיפור לשבת

הָעוֹבֶדֶת הַזָּרָה פָּתְחָה אֶת מִזְוַדְתָּהּ וְהֵחֵלָּה לְהוֹצִיא מִשָּׁם שִׂלַּל תַּכְשִׁיטֵי זָהָב וְיַהֲלוֹמִים, וְהֵבִיאָה אוֹתָם לָרַבָּנִית.
מִסְתַּבֵּר שֶׁבְּמֶשֶׁךְ הַשָּׁנִים נָהֲגָה אוֹתָהּ גּוֹיָה לְהַעֲלִים תַּכְשִׁיטִים מִבֵּיתוֹ שֶׁל מָרָן וּלְהַחְבִּיאָם בְּדִירָתָהּ. כָּעֵת הִיא הִתְכּוֹנְנָה לָשׁוּב לְאַרְצָהּ מוֹלַדְתָּהּ, וּבְאֶמְתַּחְתָּהּ הַשִּׂלַּל הַיָּקָר. כְּשֶׁרָאֲתָה אֶת הָרַבָּנִית רָצָה לְעֻבְרָהּ וְדוֹרֶשֶׁת מִמֶּנָּה "תַּחֲזִירִי לִי", הִיא הָיְתָה בְּטוּחָה שֶׁהָרַבָּנִית גִּלְתָה אֶת דְּבַר הַגְּנֵבָה. הִיא נֶאֱלְצָה לְהוֹדוֹת בַּמַּעֲשֶׂה, וּלְהַחֲזִיר אֶת הַשִּׂלַּל לִבְעָלָיו, תּוֹךְ שֶׁהִיא מִתְחַנֶּנֶת עַל נַפְשָׁהּ: "בְּבַקָּשָׁה, אַל תַּעֲשִׂי מִזֶּה עִנְיָן"...
וּמַה גָּרַם לְכָךְ? מַה הִצִּיל אֶת הָרְכוּשׁ שֶׁל מָרָן וְשֶׁל הָרַבָּנִית? אוֹתוֹ תַּפּוּחַ שֶׁל שְׁבִיעִית שֶׁמָּרָן נִזְהַר בִּקְדֻשָּׁתוֹ. "לֹא יְאֻנֶּה לַצַּדִּיק כָּל אָוֶן".
(הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א – משכני אחריך).

"חייב אדם לתת קמחא דפסחא לפני הפסח"
קמחא דפסחא
לעניים בני תורה
כל המעוניין לקיים מצוות "קמחא דפסחא" בהידור
אנו מחלקים חבילות נכבדות הכוללות את צרכי החג.
לנזקקים ולמשפחות מועטות יכולת
מחיר כל חבילה = 300 ש"ח
צדקה וחסד
רח' עוזיאל 41 בני ברק
03-8000-770

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים